

Simona M. (*2004), umělecké zaměření (tanec, výtvarné umění) spojila se svým matematickým talentem, studuje architekturu. Literárně tvořila velmi intenzivně zejména v začátcích Akademie.

Styl autorky se pohybuje na pomezí psychologického thrilleru a magického realismu s prvky surreálu. Hlavním rysem je budování stísněné, klaustrofobní atmosféry, která odráží vnitřní rozpoložení protagonisty. Využívá poměrně úsporný, ale dynamický jazyk. Často pracuje s krátkými, úsečnými větami, které stupňují napětí. Nejucelenějším dílem autorky je uvedený *Román, který nikdy nevyšel* (2023).

1. V textu dochází k několika momentům, kdy se Jackova realita proměňuje. Na základě indicií v druhé a čtvrté části vysvětlete, co se pravděpodobně s Jackem dělo v čase, který si nepamatuje, a jakou roli v tom mohla hrát neznámá žena.
2. Autorka v textu pracuje s kontrastem. Jakým způsobem tento estetický kontrast ovlivňuje vnímání Jackova bytu? Najděte v textu další dva příklady, kde autorka využívá smyslové vjemy (sluch, hmat) k posílení tísnivé nálady.
3. Zamyslete se nad tím, co text říká o vztahu mezi umělcem a společností. Je pro úspěch díla důležitější jeho skutečný obsah a autorova osobnost, nebo „příběh“, který si o něm vytvoří lidé toužící po slávě?
4. Jak na vás působí Jackova bezprostřední reakce na fyzický náraz do nečekané zdi a jeho následný, až mechanický návrat k běžné rutině (sundání kabátu)?
5. Přepište pasáž s krátkými, úsečnými větami o zdi do dlouhých souvětí a vysvětlete, jak se touto změnou syntaxe proměnilo celkové napětí a tempo scény.

Román, který nikdy nevyšel

„Jak vrátili?“ zakřičel Jack na prázdnou místnost. Strávil psaním několik měsíců, bylo to jeho životní dílo. Před lety se mu párkrát stalo, že by se vydavatelství něco nelíbilo, ale vždy stačilo jen opravit nebo jinak zformulovat několik vět. Tentokrát měl však změnit celou hlavní postavu. Tělem mu projel pocit mrazu, sedl si na podlahu a upřeně sledoval psací stůl. Po několika minutách, kdy se tvářil, jako by chtěl vypálit do stolu pohledem díru, se zvedl a šel k oknu. Před oknem už neviděl rušnou ulici, ale pouze cihlovou stěnu, která zakrývala výhled. Rozhodl se, že vyrazí do kavárny mezi lidi, aby přišel na jiné myšlenky. Nazul si boty, oblékl kabát, do kapsy zasunul mobil a na hlavu nasadil klobouk. Otevřel dveře, ale co neviděl. Nu, neviděl. Neviděl žádnou chodbu, neviděl dveře sousedních bytů, viděl jen cihlovou zeď. „Asi začínám blouznit,“ pomyslel si. Vyrazil tedy zpříma proti zdi, o které si myslel, že je jen výplodem jeho fantazie. Stejně tak rychle jako vykročil se jeho krok zase zastavil. Narazil totiž čelem přímo na zeď. Udělal pár kroků zpět a promnul si oči. Zeď tam stále stála, byla skutečnější, než kdy dřív. Jack se k ní znovu opatrně přiblížil a položil na ni ruku. Zeď byla pevná a skutečná. Nemohl uvěřit svým očím. Kde se tam vzala? Jak je tohle možné? ptal se sám sebe. Rychle se vrátil do svého bytu a zavřel za sebou dveře. Vyzul si boty, sundal kabát a klobouk a pověsil je na věšák, potom vytáhl mobil z kapsy a vyrazil do pracovny. Byl to vlastně jen koutek v Jackově ložnici. Psací stůl, počítač, několik propisek a štos papírů. O kus dál byla malá postel a vedle ní noční stolek, na kterém byla lampička, kterou Jack nikdy nerozsvěcel. V místnosti bylo už jen několik poliček s knihami, které Jack nikdy neotevřel, byly to totiž jeho knihy. Jednalo se o první vydání a všechna je Jack měl v policích na stěně své ložnice. Místnost byla docela světlá, a to i přes to, že do ní šlo světlo jediným oknem. Oknem nad psacím stolem, u kterého Jack za poslední měsíce trávil tolik času. Opět za něj zasedl, otevřel notebook, ale neviděl nic jiného než fotku cihlové zdi. Práskl s notebookem, postavil se a zahleděl se na zeď v okně.

Po několika hodinách se probral na zemi. Třeštila ho hlava jako po jeho posledním večeru v baru. Vzpomněl si, jak se bavil mezi cizími lidmi. Byli mu zcela cizí, jako mu byli cizí vlastně všichni. Ani vlastního otce by už nepoznal. Trávil psaním příliš mnoho času, někdy dokonce zapomínal i jíst a pít. Okamžitě vstal a začal chodit po místnosti, která vypadala jako jeho ložnice. Po několika krocích směrem k policím, na kterých bývaly jeho knihy si všiml něčeho zvláštního. Knihy byly v jiném pořadí, než byl zvyklý. V tu chvíli si začal všimnout maličkostí. Závěsy byly čistě vyprané, zatímco ty jeho nikdo nepral už měsíce. Nebylo třeba, nepoužíval je, tak proč by se zdržoval praním. Na chvíli ho zamyšlení se nad záclonami vyvedlo z jeho prozkoumávání místnosti, ve které se právě nacházel. Rychle se k němu vrátil a pokračoval. Postel byla na chlup stejná jako ta jeho. Ale ten stůl, ten psací stůl pod oknem. Byl úplně špatně. Ale co na něm bylo špatně?

Ve chvíli Jackova hlubokého zamyšlení se ozvala rána. Byla tak hlasitá, že upoutala Jackovu pozornost. Otočil se směrem ke dveřím a pomalu k nim vyrazil. Měl strach. Strach, jaký v životě neměl. To slovo mu bylo vlastně cizí. Nikdy se o nikoho nebál. Neměl přátele a svou rodinu už dávno zavrhnul a ona jeho také. Už sahal po klice dveří, když se dveře rozletěly. Do místnosti vstoupila žena. Nikdy ji neviděl.

„Dobré odpoledne,“ pronesla. Zvuk klapání podpatků o podlahu, který způsobovala přibližující se žena, Jackovi byl silně nepříjemný, ale ještě nepříjemnější byla bolest hlavy, kterou mu způsobily prudce otevřené dveře a boule klubající se na jeho čele. Jack se přes jeho obrovský strach postavil přímo postavě přibližující se ženy a zahalen šálem bezcitnosti pronesl suše "Kde jsem?". Odpověď "U vás v bytě, přeci.", která se mu od ženy dostala ho evidentně neuspokojila. Chladným pohledem naznačil svou nevíru ve slova neznámé ženy. "Na tom nezáleží, nepotřebujete to vědět" odvětila žena a pohledem sjela k psacímu stolu. „Sedněte si a přepište ten román, člověče.“ Konečně Jacka začínalo zajímat, co je tato zvláštní žena zač. Jak ví o jeho románu? A jak ví, že ho má přepsat?

Po nemálo hodinách sezení u stolu a přepisování nebyl Jack ani v desetině, ale už nemohl. Nemohl dál psát. Román se mu začal zdát nedobrým. Nemůže přece změnit něco tak zásadního jako je hlavní hrdina. Zničil by tím původní příběh. Vstal od stolu, ale ucítil prudkou bolest v zádech. Jako by ho někdo bodl nožem. Jacka probudí rychlé zaklepání na dveře. Leží na zemi neschopen pohybu. Sleduje, jak se obálka protáhla ode dveřmi a pomalu klouže po podlaze, než se zastaví úplně. Jack zavírá oči. Konečně vstal a zvedl tajemnou obálku. Pošťáčka mu přinesla dopis od nakladatelství. Román mu vrátili. „Jak vrátili?“ zakřičel Jack na prázdnou místnost. Vyděsí a běží k oknu. Cihlová zeď, otevře dveře. Zeď. Jack se začne hlasitě smát a volat „Tohle není skutečné, tohle je jen sen!“ Jack jde do kuchyně, bere nůž a pomalu ho spouští k tělu. V poslední chvíli si vzpomene, že na něco zapomněl. Pomalým krokem se dostává do pracovny. Sedá si za stůl a při pohledu na cihlovou zeď před oknem pomalu zabodává nůž.

Dalšího dne stály před domem, kde Jack bydlel, vozy policie a záchranné služby. Tehdy jen Jack věděl, že již není potřebná. Jackův román vyjde o několik měsíců později. Slaví velký úspěch. Ale kdo román přepsal? A kdo ho poslal do nakladatelství pod jménem Jacka?? A kde je původní verze? Protože román vydělal obrovské jmění, Jackova rodina se k němu začala opět hlásit. Lidi o něm začali říkat různé smyšlené příběhy jen proto, aby se jejich jméno někde objevilo. Nikdo se již nikdy nedozvěděl, jaký Jack opravdu byl. Byl to samotář, sporádaný člověk, však bez citů a úcty. Stal se člověkem, který je díky příběhům lidí, toužících po svém malém kousku slávy, považován za někoho, kým nikdy nebyl.